

Joulukirkkotie

Sävellys: Ari Mannelin

Sanat: Ari Mannelin

Joulukirkkotie

Valkea on joulukirkkotie
ja polle metsän halki lapset vie.
Helkkää kello aisan,
Kalevin ja Kaisan
lämmin olla alla täkin.

Joulukirkon kellon kutsu soi,
sen Kalevi ja Kaisa kuulla voi.
Polle reippahasti
käy kirkonmäkeen asti,
eteen siellä saa kaurasäkin.

Kasvot aikuisten ja lapsien
on hartaataikaan kirkonmenojen.
Urut tunnelmoivat,
virret kauniit soivat,
veisaa vaarikin äänin tummin.

Kirkonmäki elää joulun aikaa,
jouluvirsi ikkunoista kaikaa,
joulurauhaa, joulumieltä, jouluntaikaa,
ihmissydän sisällensä sulkee.

Joulusaarna vanhan rovastin
saa unen valtaan pikku Kalevin,
mutta ei se haittaa, äiti vällyn laittaa,
Kaisa kiipeää syliin mummin.

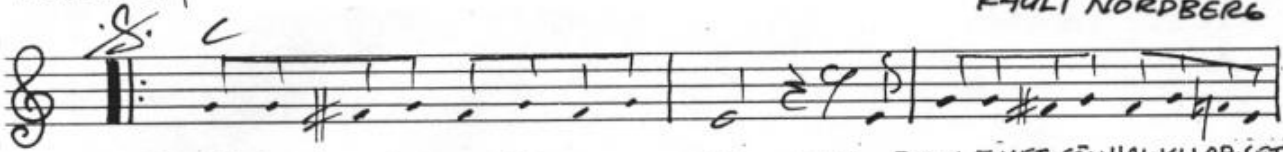
Jouluyönä syntynyttä poikaa juhlimme,
siis hongat huminoikaa,
kirkonkellot luojan
kunniaa nyt soikaa,
viesti ääreen maailmojen kulkee.

JOULUKIRKKOTIE

Säv + san:

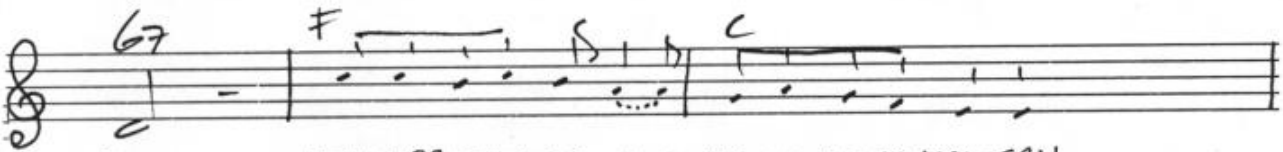
ARI MANNELIN
RAULI NORDBERG

REIPPAHASTI

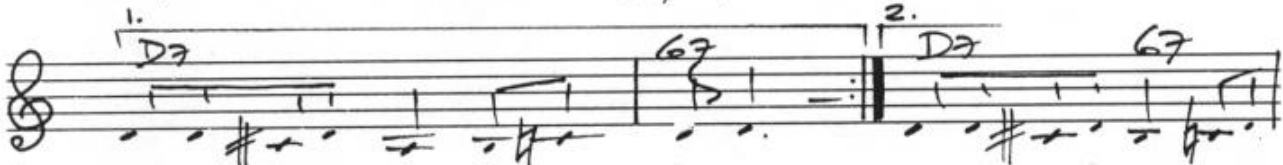
VAL-KE-A ON JOU-LU-KIRK-KO-TIE
JOU-LU-KIR-KON KEL-LON KUT-SU SOI,
KAS-VOT AI-KUIS-TEN JA LAP-SI-EN,
JOU-LU-SAAR-NA VAN-HAN RO-VAS-TIN

JA POL-LE MET-SÄN HAL-KI LAP-SET
SEN KA-LE-VI JA KAI-SA KUUL-LA
ON HAR-TAAT AI-KAAN KIR-KON-ME-NO-
SAA U-NEN VAL-TAAN PIK-KU-KA-LE-

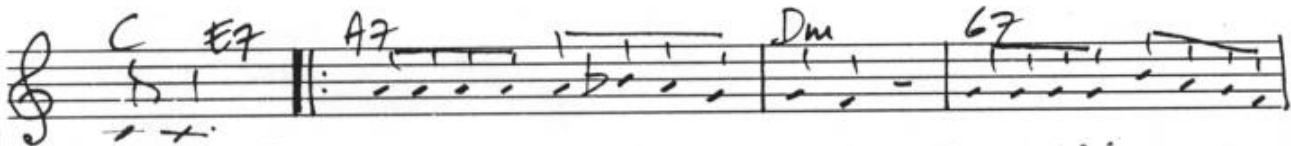
VIE.
VOI.
JEN.
VIN,

HELK-KÄÄ KEL-LO AI-SAN, KA-LE-VIN JA KAI-SAN
POL-LE REIP-PA-HAS-TI KÄY KIR-KON-MÄ-KEEN AS-TI
U-RUT TUN-NEL-MOI-VAT VIR-RET KAU-NIIT SOI-VAT
MUT-TA EI SE HAIT-TAA, AI-TI VÄL-LYN LAIT-TAA

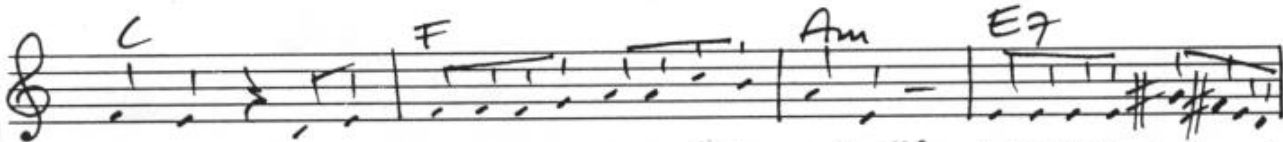
LÄM-MIN OL-LA ON AL-LA TÄ-KIN.
VEI-SAA VAA-RI-KIN ÄÄ-NIN TUM-MIN.

E-TEEN SIEL-LÄSÄÄ KAU-RA-
KAI-SA KII-PE-ÄÄ SY-LIIN

SÄ-KIN.
MUM-MIN

KIR-KON-MÄ-KIE-LÄÄ JOU-LUN AI-KAA, JOU-LU-VIR-SI IK-KU-NOIS-TÄ
JOU-LU-YÖ-NÄ SYN-TY-NYT-TÄ POI-KAA, JUH-LIM-ME SIIS HON-GATHU-MI-

KAI-KAA, JOU-LU-RAU-HAA, JOU-LU-MIEL-TÄ JOU-LUN TAI-KAA, IH-MIS-SY-DÄN SI-SÄL-LEN-SÄ
NOI-KAA, KIR-KON-KEL-LOT LUD-JAN KUN-NI-AA NYT SOI-KAA, VIES-TI ÄÄ-REEN MAA-IL-MO-JEN

SUL-KEE.

KUL-KEE.